

Poština plačana v gotovini

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO * SOTRYDSTVO * LETO 1939 * 6
1939. leto

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V juliju 1. 4, 10 — 2. 6, 4 — 3. 3, 9 — 4. 7, 16 — 5. 9, 21 — 6. 5, 3
7. 6, 11 — 8. 3, 5 — 9. 7, 23 — 10. 5, 17 — 11. 5, 2, — 12. 1, 22 — 13. 8, 15
— 14. 4, 18 — 15. 2, 8 — 16. 5, 1 — 17. 1, 24 — 18. 6, 7 — 19. 9, 14 — 20.
7, 26 — 21. 6, 12 — 22. 4, 19 — 23. 2, 6 — 24. 8, 29 — 25. 7, 31 — 26. 4, 25 — 27.
5, 30 — 28. 9, 28 — 29. 1, 20 — 30. 6, 27 — 31. 9, 13

Novi častilci Jezusovega Srca

11. skupina

Umberger Frančiška, Stržaj Anica, Sever Jakob.

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Bevk Anica, Travnik;
Mali Janez, Rožnik;
Tršar Marija, Brod;
Zupanc Marjeta, Ljubljana;
Segina Marija, Priložje;
Peklaj Tereza, Hrastenice;
Zupančič Marija, Ljubljana;
Vidmar Marija, Ljubljana;
Grden Ivanka, Ljubljana;
Stradar Pepca, Hrastnik;
Novak Uršula, Stara vas;

Perc Martin, Dobje;
Oražen Neža, Lipovec;
Kolar Jurij, Sv. Pavel;
Remc Elizabeta, Dobleline;
Venk Ana, Travnik;
Judec Terezija, Ljubljana;
Jan Marjeta, Višelnica;
Rihar Frančiška, Verd.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

† MARIJA VRAZ

V domu sv. Jožefa pri Kapeli je umrla Marija Vraz. Bila je ena izmed najpožrtvovalnejših salezijanskih sotrudnic in je prav, da se je posebej spomnimo. Doma je bila iz stare Vrazove družine v

Cerovcu v Slovenskih goricah, ki je dala znanega pesnika Stanka Vraza. Po očetu je dobila posestvo, ki ga je pridno obdelovala, dokler se ni l. 1935. zavoljo boleznih preselila h Kapeli, potem ko je svoje premoženje obrnila v dobre namene.

Živela je vzorno krščansko življenje, bila je tiha, ponižna in skromna, rada je hodila k sv. maši in sprejemala sv. obhajilo.

Prav posebno je ljubila Marijo. Dolgo vrsto let je doma v Cerovcu v domači kapelici vodila šmarnice in petje Marijinih pesmi. To je bilo njeno največje veselje. Leta 1926. je poromala v Lurd, Ars, Paray le Monial. Ob tej priliki je obiskala tudi Marijo Pomočnico v Turinu. Spomin na to ji je bil vedno drag.

Zadnja leta jo je Bog močno preizkušal. Poslal ji je hudo bolezen in trpljenje. Celih 27 mesecev je bila popolnoma odvisna od pomoči drugih. Edina tolažba ji je bil Jezus, ki jo je vsak dan obiskoval v sv. obhajilu. Tako je vzlic hudemu trpljenju kazala izredno potrpežljivost in veselo vdanost v božjo voljo. Njena lepa smrt nam je porok, da že uživa pri Bogu plačilo, ki si ga je zaslužila s svojim vzornim življenjem. Požrtvovalni dobrotnici bomo vedno hvaležni. Molimo zanjo!

Po Mariji k Jezusu

Mesec majnik je čas, ko cveto šmarnice, ko častimo prebl. Devico Marijo. Za majnikom pa pride mesec junij, za šmarnicami se razcveto vrtnice, za Marijo stopi pred nas presveto Srce. Kakor nam je Marija prvič dala Jezusa, da je iz njenega čistege naročja s'opil na svet in ga odrešil, tako nas tudi danes Marija vodi k Jezusu k njegovemu presv. Srcu, žarečemu ognjišču ljubezni, kralju in središču vseh src...

Mesec junij - mesec presv. Srca! Mesec posebnih milosti, blagoslova in sreče za tiste, ki častijo Jezusovo presv. Srce. Svoji izvoljenki sv. Marjeti Alakok je obljubil: „Tistim, ki bodo častili moje Srce, bom dal vse milosti, ki jih potrebujejo v svojem stanu... Dal bom mir njihovim družinam... Tolažil jih bom v njihovem trpljenju... Varo zavetje jim bom v življenju, posebno še ob smrti... Razlil bom poseben blagoslov na vsa njihova podjetja... Grešniki bodo našli v presv. Srcu vir in neizmerno morje usmiljenja... Mlačne duše bodo postale goreče... Goreče duše se bodo povzpele do velike popolnosti... Blagoslovil bom hiše, kjer bodo izpostavili in častili sliko mojega presv. Srca... Duhovnikom bom dal dar, da bodo ganili tudi najbolj zakrknjena srca... Osebe, ki bodo širile to pobožnost, bodo imele svoje ime

vpisano v mojem Srcu, in sicer tako, da ne bo nikdar izbrisano iz njeĝa... Tistim, ki bodo zaporedoma devet prvih petkov poboĝno prejeli sv. obhajilo, bom podelil milost stanovitnosti in sreĉno smrt...“

Te obljube je dal Jezus sv. Marjeti Alakok in po njej nam, ĉe bomo ĉastili njeĝovo presveĉo Srce. Kakšna sreĉa, kakšna tolaĝba za nas v teh ĉudno žalostnih ĉasih! Vse druge opore, ki smo se morebiti nanje zanašali, se majejo in rušijo. Le eden trdno in neomajno stoji: Jezus! In ta Jezus nas ljubeznivo vabi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteĝeni, in jaz vas bom poĝivil“ (Mt 11, 28). Kar sem rekel, ne bom oporekel. „Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle“ (Lk 21, 33).

Sv. Janez Bosko in papeĝ

Poleg ĉešĉenja presv. Rešnjega Telesa in poboĝnosti do Marije Pomoĉnice je don Boska še posebno odlikovala ljubezen do papeĝa. O tem nam zgovorno priĉa njegovo ųivljenje. Papeĝa

Sveti oĉe Pij XII. blagoslavlja svet. je predvsem sam spoštoval, skrbel je pa tudi z vso vnemo, da bi njegov ugled rastle pri drugih. Papeĝu je bil brezpogojno pokoren in prav sinovsko vdan. Boĝja previdnost je postavila svetega Janeza Boska v take ĉase in prilike, da je svojo ljubezen do papeĝa res lahko v obilni meri pokazal.

Zadeva vere

Dostojanstvo papeĝevo je don Bosko visoko spoštoval. Ĉe si mora vsak

duhovnik prizadevati, da postane *alter Christus*, je papeĝ to ųe brez nadaljnjeĝa. Postati papeĝ pomeni postati drugi Kristus v pravem pomenu besede: papeĝ je pravi in edini namestnik Kristusa na zemlji. V taki luĉi je gledal na papeĝa don Bosko. V luĉi vere je presojal tudi zgodovino in ųivljenje papeĝev. Ĉasi za Cerkev tedaj niso bili ugodni. Politiĉne strasti so sevale proti papeųtvu zmote, predsodke, sovraĝnost; v papeĝu niso hoteli gledati namestnika Kristusoveĝa, imeli so ga za sovraĝnika svobode, prostosti in napredka. Proti takim napadom je nastopal don Bosko z vsemi moĉmi, papeĝa je skuųal predstaviti v pravi luĉi.

Kakor je v naših cerkvah Jezus v presv. Rešnjem Telesu prvi in osrednji predmet vernega ĉešĉenja, tako je don Bosko v katoliųki Cerkvi dostojanstvo namestnika Kristusoveĝa smatral za vzviųeno ĉez vse. Radi tega tudi ni pustil, da bi se o napakah papeĝev javno govorilo. Don Bosko se resnice ni bal: razloĉeval pa je v papeĝih njih vzviųeno dostojanstvo in ĉloveųko slabost, zato je smatral za neprimerno govoriti o njihovih napakah na ųkodo apostolske sluĝbe, ki je nobena ĉloveųka slabost zatemniti ali odvzeti ne more. Njegova izvrstna *Cerkvena zgodovina* je le majhen poizkus pokazati papeųstvo v tisti luĉi, v kateri ga je gledal sam.

Brezpogojna pokorųĉina

Dvigal je ugled papeĝev. Temne sile so bile tedaj na delu, da papeųstvo

uničijo, da poteptajo vse njegove pravice. Zavzemati se za papeža je pomenilo takrat v Italiji pluti proti toku, biti celo sovražnik domovine. Vendar se je don Bosko postavil v obrambo papeštva proti komurkoli. Sicer je vlujudno nastopal, vendar je odločno in zahtevno zastavljal besedo za papeža in se na morebitne in dejanske posledice, ki so mu grozile od nasprotnikov, ni oziral. Svoje dečke je vestno poučeval o oblasti papeževi, večkrat je poslal svetemu očetu pismo, ki so ga podpisali vsi gojenci in mu v njem izrazili pokorščino in zvestobo. Ko so don Bosku očitali, da je neprijatelj domovine, je odgovoril: „Kot državljan sem pripravljen tudi kri preliti za domovino, kot kristjan in duhovnik pa ne morem odobravati kršenja papeških pravic.“

V tistih časih je bilo mnogo škofij brez svojega pastirja. Papež Pij IX. je imel tolikšno zaupanje v don Boska, da mu je naročil, naj spiše imena tistih duhovnikov, ki bi po njegovem mnenju bili sposobni in vredni škofovske časti. In potem se je don Bosko pogajal z državno oblastjo o imenovanju in nastavitvi novih škofov, da so prav po njegovi zaslugi dobili verniki zopet svoje pastirje. Don Bosko tudi ni poznal razlike med željo in ukazom svetega očeta. Želja papeževa je bila njemu ukaz. Ko mu je papež izrazil svojo prošnjo, naj bi postavil v Rimu cerkev v čast Srcu Jezusovemu, se je kljub visoki starosti lotil dela in postavil božjemu Srcu trajen spomenik.

Ganljiv prizor

Odigral se je med zadnjo don Boskovo boleznijo. Ob njegovem zglavju je sedel kardinal Alimonda, ob vznožju postelje pa je stal škof Cagliari. Med pogovorom je don Bosko nena doma vzkliknil: „Težki časi, eminenca! Hude čase sem preživel... In papeževa oblast... Papeževa oblast...! Povejte svetemu očetu, da so salezijanci vedno in povsod pripravljeni braniti oblast papežev.“ Te besede

so bile izraz tistih čustev, ki so ga spremljale vse življenje.

Imamo pa še drug dokaz, kako je don Bosko držal s papežem, celo takrat, ko se je zdelo, da imajo nasprotniki tudi svoj prav. Nekega dne se je vnel vpričo njega med odličnimi duhovniki pogovor o vprašanju, ki je bilo tisti čas predmet ognjevitih razprav. Do sporazuma ni prišlo. Don Bosko je ves čas molčal. Ob koncu so ga prosili, naj izrazi svoje mnenje. Takole je odgovoril: „Kakor je v omenjenem vprašanju med vami dvojno mnenje, tako je bilo že dolgo prej med učeniki in bogoslovci katoliške Cerkve. Obojno mnenje ima med zagovorniki svete može, eno pa je, katero je zagovarjal sam papež, ne sicer kot nezmojljivi učitelj svete Cerkve, ampak le kot učenjak. Ker me sprašujete, naj vam povem svoje mnenje, vas nočem pustiti v negotovosti, ampak vam odkrito rečem, kako sodim o tem. Sinovi moji, držimo se mnenja, katero poleg toliko drugih zagovarja tudi papež, četudi le kot filozof, teolog in učenjak. Ta pot se mi zdi najbolj varna. Tako sploh ne bomo v zmoti, ali pa nam bo zmota v čast.“

Sinovska ljubezen

To se je zgodilo l. 1881. Nekaj let pozneje je pa še bolj jasno izpovedal svoje prepričanje. Ko so ga zaprosili, naj napiše članek za neko jubilejno številko v čast papežu Leonu XIII., je med drugim napisal: „Izjavljam, da bodo sinovi družbe sv. Frančiška Sal. sprejemali vdano, spoštljivo in s preprostimi srcem ne le odloke papeževe, ki zadevajo vero in disciplino, ampak tudi vsak nauk, ki ga zagovarja papež kot zasebnik in učenjak, dasiravno so morebiti drugi učeni bogoslovci drugačnega mnenja. Smatram pa za primerno, da delajo tako ne le salezijanci in sodrudniki, ampak sploh vsi verniki, zlasti duhovščina. To veleva sinovska vdanost do očeta. Poleg tega, da smo papežu dolžni spoštovanje kot namestniku Kristusovemu, ga moramo ceniti tudi zato, ker

se odlikuje pred drugimi po učenosti, modrosti, krepostnem življenju, zlasti pa še zato, ker ga v njegovi službi na poseben način podpira Sv. Duh.“

Škof Manacorda, ki je dobro poznal don Boska, se je v posmrtnem govoru takole izrazil o njegovi popolni predanosti papežu: „Nikdo ni slišal iz njegovih ust besede, ki bi ne izražala popolne pokorščine in vdanosti papežu.“

Don Bosko je ljubil papeža kot dober sin svojega očeta. Imenovani škof je povedal: „Don Bosko je bil v mislih, besedah, željah in dejanju prava podoba ponižnega moža. Njegova ponižnost se je razplamenela v gorečo ljubezen, kadar koli je zaslišal ime papežev. Kadar je sam govoril o papežu, je bila njegova beseda živa, ognjevitá.“ In res ni bilo nič pristrčnejšega kot njegova poročila o sprejemu pri papežu Piju IX. in Leonu XIII. V uvodu k *Življenjepisu sv. Petra* je zapisal: „Kakor sin rad posluša zgodbe o slavnih delih svojega očeta, tako se moramo tudi mi kot duhovni sinovi sv. Petra in njegovih naslednikov radovati ob branju slavnih del

teh mož, ki 18 stoletij vladajo cerkev božjo.“ V zbirki knjižic, ki jih je izdajal pod naslovom „Katoliško berivo“, jih je 14, ki obravnavajo življenje prvih papežev. Radi premnogega dela na žalost tega ni mogel nadaljevati. Zadnji papež, katerega življenje je opisal, je bil sv. Melhiad. Njegova ljubezen in vnema za papeštvo je bila tolika, da je zapisal neki liberalni turinski časopis — seveda ne iz dobrega namena — o njem besede: „Širiti ljubezen do papeža, to je don Bosko vse!“

Gotovo se je don Bosko v nebesih radoval s svojimi sinovi in z vsem krščanskim svetom ob letošnjih velikih proslavah, ki smo jih doživljali ob pogrebu pokojnega in ob volitvah novega papeža. Prosimo ga pogosto, naj tudi nam izprosi tiste otroške ljubezni, vdanosti in pokorščine do papeža, kot je plamenela v njegovem srcu, da bodo tudi o nas rekli vsi — tudi naši nasprotniki: „Največje veselje jim je, če morejo braniti, hvaliti in se boriti za papeža.“ Vedimo, da pomeni držati se papeža — držati se samega Kristusa!

Visok obisk

Kitajski škof mgr. Čeng, ki je na poti v Jugoslavijo.

Kakor je poročal februarški Vestnik, se je g. misijonar Kerec meseca novembra odpravil iz Junanfuja v Čaotung, da bi tam v imenu sv. stolice uredil nekatere nujne zadeve. Na tem potovanju so ga tudi napadli razbojniki, ter so

ga oropali in mu prizadejali več ran. Gospod misijonar je, hvala Bogu, zdaj že zdrav, vendar je pa še zmeraj v Čaotungu.

V zadnjem pismu, ki smo ga prejeli konec aprila, nam sporoča, da ga je apostolski delegat za Kitajsko imenoval za namestnika čaotunškega škofa Čenga in da bo moral še nadalje ostati v Čaotungu. Monsignor Čeng je namreč zadnje leto silno veliko pretrpel in potrebuje oddiha, da se okrepi. Zato bo šel v Evropo, obiskal Rim in Turin, nato pa bo prišel v Jugoslavijo, kjer bo dalje časa ostal. Mudil se bo po raznih salezij. zavodih, obiskal bo šolske sestre v Slovenski Bistrici (iz Slov. Bistrice so namreč štiri misijonarke v Čaotungu), oglasil se bo tudi pri sorodnikih naših kitajskih mi-

sijonarjev in misijonark.

Gospodu škofu Cengu, ki je pristen Kitajec, že sedaj želimo, da bi mu bivanje v naši domovini bilo res prijetno

in da bi njegov obisk zbudil novo zanimanje za kitajske misijone, kjer se tudi slovenski salezijanci tako lepo udeležujejo.

Pisma misijonarjev

Iz Tokya na Japonskem, ki je po velikosti tretje mesto na svetu, je bogoslovec Antolin poslal dve pismi. V prvem pravi:

Misijonarje v njihovem trpljenju, bridkosti, pri njihovem trdem delovanju, zelo bodri, vzpodbuja in krepi misel na misijonske prijatelje v domovini.

Sam ne bi nikdar verjel, ako se ne bi prepričal na lastne oči, da je v misijonih toliko dela. Poleg bogoslovja, ki ga obiskujem v Tokijskem velikem semenišču, moram še sam poučevati doma naše modroslovce v fiziki, kemiji in prirodoslovju. Tako imam zjutraj šolo v semenišču, a popoldne moram doma poučevati. Pa letos še to ni bilo dovolj; ob sobotah, nedeljah in drugih praznikih sem moral hoditi delat v naš mladinski dom v Mikavažimi, kjer imamo župnijo. Ta mladinski dom se nahaja prav v najbolj obljudenem, a najrevnejšem delavskem okraju Tokija, je v središču mesta. Vsak dan prihajajo ogromne množice otrok. Radi pomankanja osebja ni bilo v tem mladinskem domu niti enega klerika; zato sem se navadno dvakrat na teden vozil eno uro z vlakom do „brezna ubogih“, kot imenuje letošnji Misijonski koledar ta kraj. V soboto od poldne do 10 v nedeljo zvečer sem kričal, skakal, po-

učeval med umazanimi, raztrganimi, mnogokrat lačnimi, a kljub temu ljubkimi obrazi. Obenem sem v župni cerkvi opravljal službo organista, kantorja, cerkovnika in veroučitelja za krščanske in poganske otroke. Vendar moje delovanje ni bilo zastoj.

Na sveto noč je pred polnočnico osem poganov sprejelo sv. krst. Osem duš se je prerodilo v Kristusu. Eno deklico sem v počitnicah tudi jaz poučeval katekizem in enega moža sem privabil, da je prišel k pouku. Druga dva se pa še pripravljata na sv. krst, in če bo božja volja, bosta o veliki noči krščena.

A to še ni vse. Tri mesece med velikimi šolskimi počitnicami, ko sem stalno bival v Mikavažimi, sem imel trikrat na teden pouk o katoliški veri za vse mladince. Seme, ki je bilo vrženo v mlade duše, ne bo popolnoma zamrlo, temveč skrivnostno tlelo morda leta in leta in v dneh težkih življenjskih borb in dvomov bo privedlo utrujeno in resnice žejno dušo k svojemu mladinskemu prijatelju, k misijonarju. Izkušnja nas uči, da se trud za mladino še nikdar ni popolnoma izjalovil.

Novo leto mi bo prineslo morda kako olajšavo kar se tiče mladinskega doma, toda kmalu bo prišel brevir in potem priprava na sveto Daritev.

Še dobro leto in zaklical bom tudi jaz: „Gloria in excelsis Deo.“

Drugo pismo je pisal malim misijonarjem v rakovniškem konviktu:

Dragi prijatelji Japoncev!

Ne morete si misliti, kako me je razveselilo Vaše pisemce. Niti se nisem nadejal, da imamo v domovini in to celo v Ljubljani tako vnete misijonske prijatelje, ki s svojimi gorečimi molitvami in drugimi dobrimi deli spremljajo misijonarja v njegovem težkem apostolatu pri reševanju neumrjotičih duš. Vsi dobro veste, da je potrebna posebna milost božja za izpreobrnjenje posameznega pagana. In to prvo milost navadno izprosijo misijonski prijatelji s svojimi žrtvami, s svojimi molitvami in s svojim zatajevanjem. Mnogokrat pridejo k misijonarju ljudje, ki še nikdar niso slišali govoriti o katoliški veri in ki ne poznajo niti misijonarja, niti drugih kristjanov.

Bilo je meseca avgusta 1. 1938. Po celodnevem naporu in tekanju pod žgočim soncem sva s sobratom laikom po večerji okrog 7 nekoliko kramljala o naših ubogih mladincih, ki niso mogli ven na deželo radi revščine, ampak so morali z nama deliti mestni prah in vročino, ki je bila radi asfaltiranega dvorišča kar neznosna. Kako lepo de človeku, ko si more nekoliko usesti in počiti v večernem hladu!

Najin pogovor je prekinil glas prišleca: „Dober večer!“ „Dober večer,“ sem mu odgovoril, ga povabil v čakalnico in prižgal luč. Po uniformi sem takoj spoznal, da imam pred sabo dijaka tretješolca. Obraz je razodeval starost 18 let. Tukaj ni nobenega zakona za starost dijakov. Vsi dijaki, tudi višješolci, so primorani nositi predpisano uniformo. Na kapi ima znak šole, (ljudske, srednje, tehnične, itd.), na ovratniku pa številko razreda in oddelka. Tako se vsak dijak spozna

Japonska Marija z Jezusom. Japonska umetnost se odlikuje po svoji nežnosti, pri-kupnosti in živi povezanosti z naravo.

takoj na prvi pogled.

Ko sem povabil gosta, da naj se usede, se je najprej kar trikrat globoko priklonil in nato sedel. Videl sem, da je bil zelo v zadregi, zato sem mu pomagal do pogovora: „Kaj želiš? S čim ti morem postreči?“

„Oprostite,“ mi je odgovoril, „prišel sem k verskemu pouku; želel bi, da me poučite kaj o veri.“

„O kakšni veri? Kje si slišal, da se tukaj daje verski pouk? Kdo te je sem poslal?“

„Nihče. O veri še nisem ničesar slišal in ničesar ne znam. Zadnjič enkrat sem šel mimo vaše hiše in pri vratih videl napis: »V ponedeljek, sredo in petek pouk o katoliški veri. Vstop je prost.« Sedaj sem prišel,

povejte mi torej kaj!“

Gospoda župnika prav tiste dni ni bilo doma, zato sem hitro v duhu zmolil zdravamarijo, da bi ta duša spoznala luč prave vere in potem nadaljeval svoje vpraševanje.

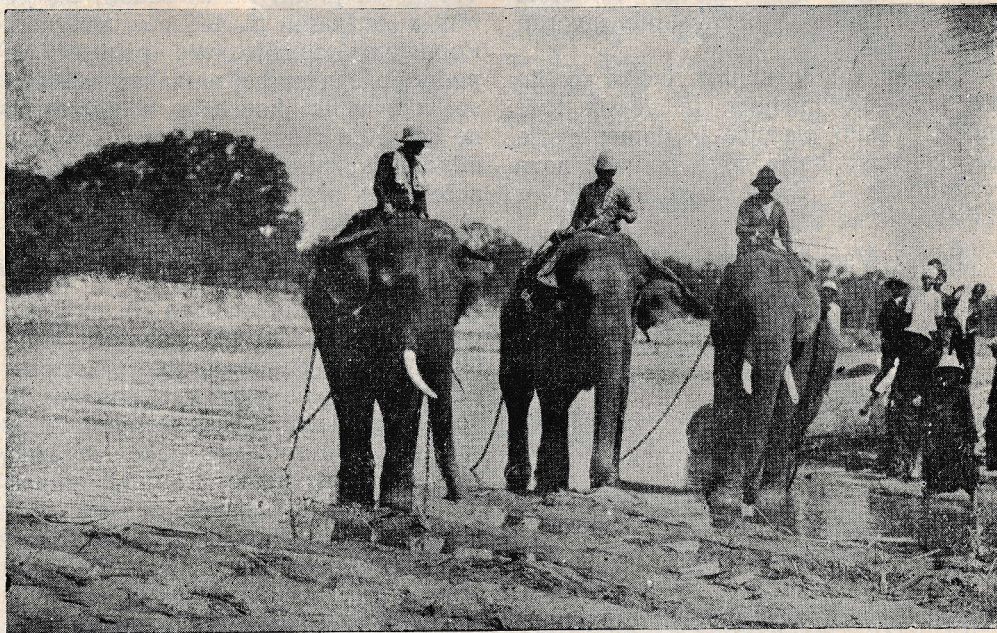
„Kakšne vere si ti?“

„Nobene, sploh nobene ne poznam.“

„Tvoji starši so šintoisti ali budisti?“

Začel sem ga izpraševati, če pozna Boga. Odgovoril mi je, da je že veliko slišal govoriti o „kami“, o bogovih, a da se za nje ni posebno zanimal, ko jih je pa toliko, da niti njih točnega števila ni mogoče zvedeti. Saj vsak junak ali odličnejši človek postane bog. Tudi o duši ni imel pojma.

Ko sem ga vpraševal o početku sveta, ljudi, živali in rastlin, mi je

Indija: Domači sloni so dobrodušne živali, ki s svojim delom veliko koristijo človeku. Njih divji bratje so pa seveda nevarni, kakor pripoveduje s. T. Medvešek.

„Ne vem, za take stvari se nikdar nisem menil.“

„Ali poznaš katoliško vero?“

„Nič ne poznam?“

„Kako si pa torej prišel sem?“

„Saj sem vam že rekel. Videl sem ono »reklamo« pri vratih, potem me je začelo nekaj priganjati, naj grem k pouku, in sem prišel. Ali drugi že skoraj pridejo?“

„Danes jih ne bo. (Takrat smo imeli okrog 15 katehumenov, 8 jih je na sv. noč prijelo sv. krst.) Gospoda župnika ali ravnatelja ni doma. Pa to nič ne de, ti bom jaz stavil in razložil nekatera vprašanja.“

odgovoril, da se še do sedaj za take reči ni zanimal. To so pretežke reči zanj.

Po dvournem razgovorjanju, sem zaključil najin pogovor takole: „Ti bi gotovo rad vedel veliko reči, rad bi se učil resnice katoliške vere. Sam Bog ti je navdihnil to misel. V dveh ali treh urah ni mogoče vsega razložiti niti razumeti. Zato pa če želiš najti resnico, pravo pot, ki ti bo pokazala od kod in kam, in če hočeš slediti luči, ki bo vodila tvoje življenje proti sreči, še pridi jutri, po jutrišnjem in gospod župnik ti bo počasi vse razložil.“

Mladi moj prijatelj se je zahvalil,

obljubil, da še pride in odšel s čudnimi vprašanji v duši proti svojemu revnemu domu. In drugi in tretji dan je prišel in še prihaja dvakrat ali trikrat na teden h katekizmu. Prav na božič mi je dejal g. župnik, da bo prejel ob veliki noči sv. krst. Bog daj, da bi vztrajal!

Dragi moji prijatelji! Pomislite malo, kako je našla ta duša pot proti Luči! Gotovo mu je izprosila to milost molitev daljnih, nepoznanih, morda skritih duš.

Prosim vas še enkrat, veliko molite za japonske misijone in včasih tudi pišite. Vsako pisemce iz domovine je za nas misijonarje novo bodrilo, nova vzpodbuda k delu, novo krepčilo v bridkostih in križih.

Srčno Vas pozdravlja v Gospodu
Antolin Avguštin
sal. misijonar.

Iz Jowai v Indiji se je oglasila vedno delavna misijonarka Terezija Medvešček.

Jowai na praznik sv. Jožefa 1939.

Prečastiti gospod inspektor!

Vsak dan sem bolj srečna, da se nahajam med temi ubogimi neverniki, tako potrebnimi krščanske pomoči. Zimski čas je tukaj najbolj pripraven za misijonsko delo po daljnih vaseh, kjer nas le bolj poredkoma vidijo. V preteklih mescih sem imela srečo, da sem obiskala mnogo vasi. Živela sem zares misijonsko življenje, imela sem veliko težav in nadlog, a še več tolažbe in veselja, zlasti ko mi je bilo dano, da sem krstila več umirajočih otrok.

Mnogokrat božja previdnost kar očitno varuje misijonarja in ga skoraj čudežno reši. Pred kratkim sem se vrnila z misijonskega potovanja, ki je trajalo 18 dni, vedno peš, po gorah gor in dol, čez globoke reke brez mostov. Nekoč smo proti večeru zgrešile pot sredi pragozda. Že smo se vdale, da bo treba prenočiti na pro-

stem, a božja previdnost nam pošlje nekega pogana, ki je pokazal pot, da smo sicer utrujene, a vesele dospеле na cilj.

Drugič smo šle skozi gozd, ko zaslišimo velik hrušč; ustavimo se, da bi pogledale, kaj neki je, a naš spremeljivalec opozori, naj hitro gremo naprej, češ da je divji slon v bližini. Po poti smo videle sledove slonov. Včasih jih je kar po 20 skupaj ter jih niti s puškami ni mogoče pregnati. Pogostoma uničijo ves pridelek in poderejo revne bajte, zakaj nekateri so tako veliki kot hiše. V neki vasi ne daleč od tukaj sta spala v hiši dva mladeniča; ponoči je prišel slon ter začel žreti slamnato streho. Fanta sta se prebudila šele, ko je slon podrl kočjo. Mlajšega je žival pohodila, starejši pa je srečno ubežal...

Iz tega vidite, da smo res pogosto v nevarnosti, a to nas ne plaši. Vzlic temu gremo pogumno naprej v prepričanju, da bo Bog vse naše trude bogato poplačal s spreobrnjenjem tisoč duš. Povsod nas jako prijazno sprejemajo ne samo kristjani, ampak tudi pogani, ki postanejo hitro naši prijatelji. Priporočam Vam jih v molitev, da bi vsi čimprej spoznali luč prave vere.

Indijček iz Jowai.

Sedaj pa oprostite, če bom nekoliko nadležna in Vas bom nekaj prosila, saj veste, da misijonarji vedno potrebujemo pomoči od naših dobrotnikov v domovini. Naše sestre bodo namreč kmalu odprle novo misijonsko postojanko. Začetki pa so povsod težki. Zato bi rada, da bi tudi Slovenci malo pomagali s tem, da bi nam pre-skrbeli 8 oltarnih svečnikov, visokih okrog 50 cm. Ali bo mogoče? Vem, da so tudi tam hudi časi, a Bog bo vsem vse bogato poplačal. V zaupnem pričakovanju se Vam priporočam v molitev hvaležno vdana

s. Terezija Medvešček
H. M. P.

*S Kitajskega piše g. misijonar
Andrej Majcen.*

Junanfu, 18. IV. 1939.

Prečastiti gospod urednik!

Pravkar sem prebiral v februarški — danes došli — številki Sal. vestnika poročila iz naših zavodov; pa sem dejal, bom pa še jaz nekaj napisal za naše dobrotnike, da bodo vedeli, kako se imamo v tem zavodu, ki stoji na zadnjih gorskih podaljških visoke Himalaje.

Zelo globok vtis je naredila smrt našega svetega Očeta. 15 ur po smrti so že časopisi pisali o njegovi smrti in delu ter posebno poudarjali ljubezen, ki jo je gojil sv. oče Pij XI. do uboge Kitajske. Naš katoliški časopis, pa tudi vsi poganski so ga imenovali za kitajskega papeža. — Ko smo zvedeli o izvolitvi novega papeža Pija XII., smo zopet naredili veliko slovesnost. Časopisi pa so poudarjali, da novi papež želi hoditi po stopinjah prejšnjega. Posebno pa so vsi podčrtavali papeževe besede o oblastnikih, ki lahkomišlno prelamljajo pogodbe in jemljejo tuje ozemlje. Spoštovanje do sv. Očeta — kot nepristranskega branilca človečanskih pravic — je tudi med tukaj-

šnjimi pogani zelo veliko.

Ko smo se odpočili od novoletnih počitnic (lunino novo leto je v februarju in je največji kitajski praznik sploh), smo se resno pripravljali za kitajsko - evropski koncert, ki smo ga priredili 4. aprila, na kitajski mladinski dan, s sodelovanjem raznih pevcev, goslačev in drugih iz severne Kitajske. Posebno znamenita je bila stara kitajska muzika na starih kitajskih inštrumentih. Vsak je na svojem inštrumentu zase rezal in piskal, tolkel in brenkal, pa je kljub šumu vseh teh inštrumentov še bila neka enotnost v muziki. Naša godba je dobila odlikovanje in posebno svileni zastavico, ki smo jo potem slovesno po mestu nosili.

Ob narodnih in drugih praznikih naša godba nastopa tudi v radiu. Ali jo kdaj slišite?

Z velikim veseljem smo se pripravljali na velikonoč, in želel sem, da bi čutili resnično velikonočno veselje. Zato sem pripravil tudi razne zabave in veliko tombolo. Toda prav na veliko soboto, ko so pri Vas topiči naznanjali veliko noč in zvonovi zopet zabrenkali vedno lepe slovenske melodije, prav tedaj smo tudi mi ležeč na tleh in trepetajoč poslušali, kako so nad nami brneli sovražni zrakoplovi, kako so ropotale strojnice, kako so bobneli topovi in kako so ostri zvoki bomb, ki so trosile smrt in podrtijo, dušili

Jowai: *Sestra Terezija Medvešček na misijonskem obisku v krščanski vasi.*

ozračje. O, kako smo vsi molili k sv. Janezu Bosku, k naši nebeški materi Mariji, da bi nas obvarovala. Zato se moram prav danes javno zahvaliti Mariji in sv. Janezu Bosku za vidno pomoč. Prav nad našo hišo se je peljalo najprej 9 in nato 8 težkih velikih sovražnih letal. V bližini so pometali kakih 100 bomb, 12 hiš je bilo popolnoma podrtilih od samega zračnega pritiska, mnogo ljudi mrtvih, še več pa ranjenih. V neki podzemeljski votlini je bilo kakih 80 ljudi skritih. Bomba sicer ni padla tja, vendar so bili vsi mrtvi. Prosim Vas lepo, molite še, veliko molite za nas in našo šolo, ter ostalo misijosko postojanko.

Še ena žalostna novica. Že veste, da se je čaotunski škof Čeng odločil potovati v Rim in nato obiskati Jugosla-

vijo. Imel je tudi dva vojaka, ki sta ga spremljala, ko je potoval v nosilnici. Tudi njega so roparji napadli, surovo z njim ravnali. Zopet sem interveniral pri guvernerju, da zločince ostro kaznuje in da dodeli škofu močno vojaško stražo. Upam, da bo v soboto g. škof že tu. Roparstvo je tu sedaj precej na dnevnem redu.

Sedaj pa še ena vesela novica. Naš g. Kerec je bil imenovan za vikarja delegata čaotunške škofije. Velika čast, a velika odgovornost, pa še večja nevarnost za njegovo dragoceno življenje. Prav težka škofija je to, morda najtežavnejša. Molite sedaj z podvojeno gorečnostjo za njega. Ne pozabite pa tudi na Vašega

v S. J. vdanega

Majcena Andreja.

Petdeset let salezijanskega dela na Angleškem

Dvojno veliko veselje je Bog pripravil sv. Janezu Bosku tiste dni ko je ležal na smrtni postelji: sporočili so mu, da so nekateri salezijanci stopili na ekvadorska tla in da so drugi srečno začeli svoje delo v Londonu na Angleškem. In ravno tema dvema ustanovama je veljal njegov zadnji blagoslov: „Blagoslavljam Quito, blagoslavljam London!“

S tem se mu je še pred smrtjo uresničila ena njegovih najbolj vročih želja: da bi namreč v Londonu odprl salezijanski zavod. Njegovi pogledi so se že dolgo obračali na Angleško, že odstihmal, ko mu je častitljivi Dominik Savio naročil, naj Piju IX. v božjem imenu pove, da „ima Gospod

velike načrte usmiljenja z angleškim narodom“. V Rimu se je svetnik seznanil z odličnimi angleškimi in irskimi duhovniki, ki so ga tudi v Turinu pogosto obiskovali in občudovali njegovo delo. V turinski zavod je sprejel nekaj angleških dečkov, ki naj bi bili seme prihodnjih salezijanskih ustanov na Angleškem.

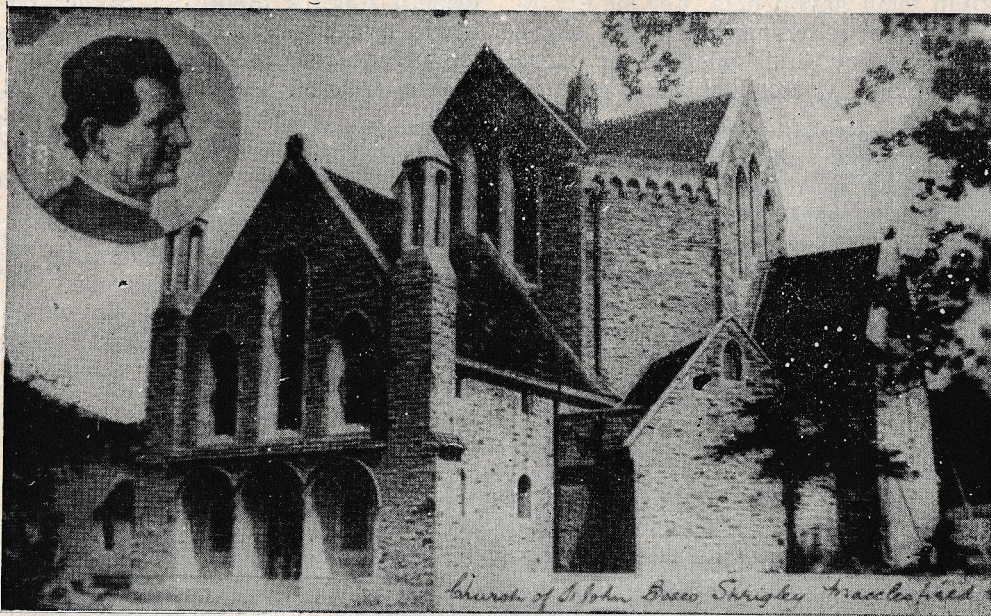
Angleški prijatelji so pritiskali, naj čimprej pošlje svoje sinove. A don Bosco je čakal na migljaj od zgoraj. Šele, ko je Leon XIII. izrazil željo, naj bi šli salezijanci na Angleško, se je brez obotavljanja lotil zadeve. Mesca novembra 1887. so prišli prvi salezijanci v London: dva duhovnika, en Anglež in en Irek. Za njima sta prišla

še dva Italijana. Začetki so bili težki, revščina velika. Dve sobi so imeli v najemu in majhno leseno cerkev, ki je med tednom služila za šolo. Don Bosko je novi zavod posvetil presv. Srcu Jezusovemu. To naj bi njegove sinove spodbujalo k delu za mladino.

Božja previdnost je kmalu pokazala, da ji je novo delo všeč. Obudila je mladi ustanovi dobrotnikov in prijateljev. Eden izmed najodličnejših je bil gotovo pokojni westminsterski kardinal Fr. Bourne, ki je že kot mlad duhovnik veliko pomagal londonskim

nekoč napovedal novincem, da bosta Anglija in Irska dala veliko salezijanskih poklicev. Ta napoved se je začela uresničevati zlasti po svetovni vojski. Danes šteje angleško-irska inspektorija 14 zavodov, 8 na Angleškem, 2 na Irskem, 2 v Južni Afriki. Salezijanec je okrog 300, novincev 43, aspirantov, to je tistih, ki se pripravljajo na vstop v Salezijansko družbo, pa 210. Napoved častitljivega Rua se res čudovito uresničuje.

Eden najpomembnejših salezijanskih zavodov na Angleškem je gotovo mi-

Cerkev sv. Janeza Boska v Shrigleyu na Angleškem.

salezijancem z nasvetom in z delom. Po desetih letih neutrudnega dela se je lesena cerkvica umaknila veličastnemu svetišču Srca Jezusovega. Poleg njega je zrasel velik zavod s priznано katoliško šolo, ki jo danes obiskuje nad 400 fantov iz južnega Londona.

Zdaj se je začelo salezijansko delo na Angleškem naglo širiti. L. 1896. je izletel iz Londona prvi roj v Kapsko mesto v Južni Afriki. Naslednje leto so ustanovili v Burwashu svoj lastni noviciat. Služabnik božji Rua, ki je ta zavod večkrat obiskal, je

sijonišče v Shrigleyu, ustanovljeno l. 1929. v spomin na don Boskovo beatifikacijo. Tu se pripravlja okrog 150 idealnih fantov na veliko misijonsko poslanstvo med pogani, lepo število jih je pa že odšlo v Indijo, v Siam, na Japonsko in drugam. Pa kdo vzdržuje te mlade misijonske pripravnike? Sveti Janez Bosko je obudil veliko-dušnih salezijanskih sotrudnikov na Angleškem in zlasti na Irskem, ki kar tekmujejo v svoji gorečnosti. Organizirali so se v tako zvana Apostolska krdela Marije Pomočnice. Vsako kr-

delo ima 12 pospeševalcev ali pospeševalk (v spomin na 12 apostolov), ki zbirajo sredstva in tako štiri leta vzdržujejo svojega misijonskega pripravnika.

Pedesetletnico don Boskovich usta-

nov na Angleškem so preteklo leto v vseh ondodnih zavodih slovesno proslavili. Vrhunec so te slovesnosti dosegle v Shrigleyu, kjer so ob tej priliki posvetili novo krasno svetišče sv. Janeza Boska.

Iz naših zavodov

Uroševac

Naš mladinski dom

Nikar ne mislite, da imamo v Uroševcu mladinski dom samo za šalo! Res je, da ni številčno velik, pa je kljub temu dovolj dela. Ker šteje župnija sv. angelov varihov samo okrog 400 vernikov, tudi mladine ne more biti mnogo. Oratorij obiskuje zdaj že

tudi se igrajo z muslimančki. Vsak dan pridejo ob 7 k sv. maši; včasih jih je tudi 30; in kako molijo in pojejo med sv. mašo!

Ko popoldne končajo šolski pouk, pridejo zopet v dom, kjer se najrajši igrajo s steklenkami „klikerje“. Preden gredo zvečer domov, so še pri večerni molitvi v cerkvi; potem pa dobijo žige, ki jih vsak dan zelo skrbno preštejejo.

Uroševac: Člani Mladeniškega krožka.

Mladeniški krožek

Največ nevarnosti je pri nas za fante. Na vsakem oglu jih vabijo kavarne na črno turško kavo, ki je v teh krajih posebna slaščica. Samo to je hudo, da pri njej pogosto postane črna tudi — duša. Ves dan so v delavnicah ali v trgovinah. Naši katoličani so v velikem številu „kujundžije“; izdelujejo razne okraske iz tankih srebrnih žic in jih potem prodajajo tujcem po tujsko - prometnih krajih.

58 dečkov, pa še niso vsi zapisani. Sicer je v Uroševcu po ulicah vse polno otrok — tu ne poznajo bele kuge; nekatere družine so „močne“, imajo po 12 članov. Če bi v mladinski dom sprejemali vse, tudi drugoverce, bi imeli gotovo čez 500 dečkov! Sicer smo pa tudi z malim zadovoljni, saj je tudi s temi toliko dela. Živahni so, še bolj kot v Sloveniji; nagajati pa znajo prav tako kot pri vas! So pa tudi dobri! Na ulici se nič ne sramujejo duhovnika glasno pozdraviti, če

Ko so fantje ves dan tako sklonjeni pri tem jako zamudnem delu, si žele zvečer malo na „promenado“ ali kaj podobnega. Da jih odtegnemo, nam pomaga fantovski krožek, ki se vedno lepše razvija. Da bo šlo, so pokazale letošnje duhovne vaje za veliko noč. Bile so prve v Uroševcu in res potrebne; Bog jih je obilno blagoslovil in fantje so se kar prenovili, v veselje Bogu in staršem in sebi samim. Sedaj prihajajo vsak torek na sestanke in predavanja. Vpisanih je 25. Nekateri

se resno učijo vprašanj iz katekizma za tekmo, ki jo bomo imeli pred koncem šolskega leta. K napredku zelo pomaga tudi Katoliška akcija, ki že kar lepo in uspešno deluje; saj so člani nadvse požrtvovalni. Na velikonočni ponedeljek smo šli v „Emaus“ v Nerodimlje; to je majhna vas dve uri od Uroševca. V božji naravi smo se navžili svežega zraka in zlatega sonca.

Radna

IZ mladinskega doma na Radni nam sporočajo:

Naša „muzika“! To je naše veselje in naš ponos! Pet let je preteklo, odkar so se prvič oglasili z Radne zvoneči krilniki, rezki klarineti ter mogočni basi v ubrane melodije. S pomočjo naših dobrih prijateljev v sevniški in boštanjski okolici smo pred petimi leti kupili prvih deset instrumentov, seveda že rabljenih, nekaj pa nam jih je velikodušno posodil zavod na Knežiji v Zagrebu. Nato smo leto za letom nakupovali nove, kadar so nam dopuščala sredstva. Prva leta smo nastopali le bolj na doma-

čih prireditvah in v naši okolici. Lani smo bili že na taboru v Ljubljani in celo daleč na nemški meji na Remšniku; bili smo v Celju pri blagoslovitvi tamkajšnjega don Boskovega doma. To poletje bomo sodelevali kar na treh taborih, v Mokronogu, Rajhenburgu in Vojniku; in če bomo imeli kaj pod palcem, pojdemo seveda tudi na kongres Kristusa Kralja v Ljubljano.

Za petletnico je godba dobila uniforme. Pri velikonočni procesiji v Boštanju in Sevnici so naši „posavski mornarji“ prvič nastopili v novi paradni obleki. Tudi več instrumentov smo morali kupiti, ker so stari šli v zasluženi pokoj in pa ker se je vedno več fantov priglašalo h godbi. Zlasti ga pihnejo turške činele, ki so pa tudi po turško drage!

Vse to smo mogli storiti le s pomočjo naših velikodušnih dobrotnikov. Mnogi izmed njih so se celo zavezali, da bodo vsak mesec prispevali za našo godbo 1 dinar, ter smo jih vpisali med podporne člane. Njih število je naraslo že preko sto. Plačilo za to bodo naša hvaležnost in molitve, vsako leto se bodo darovale za njih dušni in telesni blagor tri svete maše.

Radniška godba v svoji novi uniformi

Rekord! Štirje bratje, štirje godci.

Sedaj šteje godba 30 godcev, 10 pa se jih uči. Vsi ti se zavedajo, kdo jim je omogočil to najljubšo zabavo, ter iz srca kličejo vsem dobrotnikom: Bog naj vam stotero poplača!

Mladinski dom Kodeljevo

Naša kronika po Veliki noči beleži samo par stvari. Med temi je ena važnejših velik sestanek za starše, ki se je vršil v sredo po beli nedelji. Očetje in matere so napolnili veliko kino - dvorano. Po sedežih je treba udeležence računati na pet sto. Govoril je preč. g. prof. dr. Filip Terčelj o vzgoji otrok k čistosti. Govor je trajal nad eno uro, pa so mu kljub temu navzoči sledili z napeto pozornostjo. Gospod profesor pač pozna življenje v mestnih družinah. Zato je zajel življenje v vsej njegovi resničnosti in povedal, kaj je treba storiti in česa se je treba izogibati.

Množica se je razšla z velikim zadovolčenjem, bogatejša za marsikatero praktično navodilo pri vzgoji otrok. Od vseh strani izražajo željo, naj bi se taki sestanki vršili vsaj petkrat na leto.

Mesec majnik je prinesel v Dom veliko dela pa, tako upamo, tudi dosti blagoslova. Šmarnična pobožnost zbira staro in mlado krog Marijinega oltarja. Šmarnice so trikrat na dan. Zjutraj ob pol 6, zvečer ob 6 za šolsko mladino in glavne šmarnice ob 8 zvečer. Vsak dan je govor in pete litanije Matere božje.

Pozna se Marijina dobrota tudi pri angelski mizi, ki je bila zlasti močno oblegana prvo nedeljo in na Vnebohod ko smo imeli dan naših mater. Naj omenimo še edinstven prizor, ko so naše mame na materinski dan prinesle blagoslovit v cerkev svoje najmlajše, dojenčke. Ko jih je duhovnik pokropil z blagoslovljeno vodo, so jim naredile na čelo znamenje sv. križa. Večina teh črvčkov se je vedla zelo resno in spodobno. Nekateri pa so bili tako močni in neugnani solisti, da je bilo kaj. Jezus v presv. Zakramentu jih je bil gotovo vesel. „Pustite male priti k meni in ne branite jim.“

Rakovnik

V lističu, ki ga izdaja rakovniški mladinski dom pod naslovom „Naš oratorij“, smo brali, kako so najmlajši — člani Marijinega vrtea in mali misijonarji — naredili izlet v Županovo jamo na Dolenjskem. Takole pravi:

Vse razigrane nas je preteklo nedeljo odpeljal železni konj skozi dva in pol tunela na Dolenjsko. S postaje smo kar padli v velikem pričakovanju v Županovo jamo. Kako je bilo notri? „Luštno,“ bi se Sandi kratko odrezal, „pa amen.“ Tone bi pa čisto drugače povedal. Videli smo krasne like, ki jih je izoblikovala narava v teku tisoč let: pastirja z ovčko, lurško kapelico, gosko, roko s štirimi prsti, velikonočno svečo, krstni kamen, sv. Jožefa s palico in dolgo brado, navadno svečo, orgle i. t. d. No, in ko smo stopili v zlato dvorano, kjer ima sam kralj Matjaž svoj prestol, smo pred veličastnim prestolom urezali našo himno „Mi se imamo radi“, da je odmevalo po dvo.

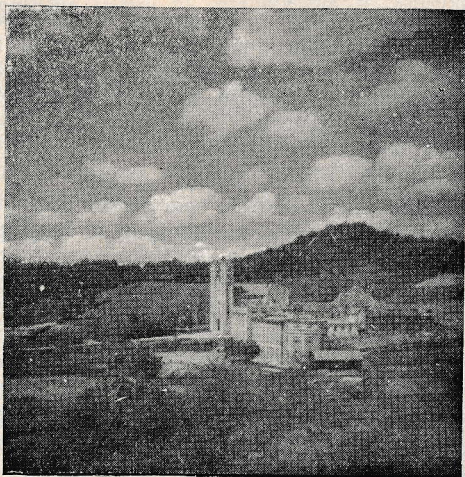
rani. Nekdo je bil mnenja, da jo je Matjaž z Alenko popihal s prestola, ker je mislil, da so prišli v jamo sovražniki. Mi mu ne bi sicer nič žalega storili, vendarle bi ga malo pocukali za dolgo brado. Nato se nam je odprla planotica s sveflimi zvezdicami. Angelčki so takoj zapeli že od Miklavža znano: „Na zvezdicah zlatih.“

Nekateri so nabrali nekaj kapnikov, Jože je pa vzel za spomin celo skalo. Ko smo prilezli iz Ledenice, nam je kar sapo jemalo, tako je postalo okrog nas toplo. Nato smo jo mahnili v farno cerkev v Grosuplje, kjer smo zapeli litanije in par Marijinih pesmi. Tamkajšnji g. župnik je bil zelo vesel našega navdušenega petja, ker še nikoli ni videl toliko in tako majhnih pevcev, on namreč to vse sam opravi.

Po končani pobožnosti smo pri gostoljubni družini Štrubljevi — po domače pri Cestarjevih — utolažili lačne želodčke, nato smo jim pri njihovi domači kapelici zapeli litanije in nekaj Marijinih pesmi. Že nas je objel mrak in zvonček iz župne cerkve nas je opozoril, da moramo domov. Po prisrčni zahvali smo jo mahnili veselo pevajoč proti postaji. Vaščani so nas zvedavo ogledovali in pozdravljali.

Gospod načelnik nam je izbral železniški voz prvega in drugega razreda. Kako so se nam prilegle mehke blazine. Obsedeli smo kot prikovani, dokler nismo prisopihali v belo Ljubljano.

Lepa nagrada je bil ta izlet za pridne in požrtvovalne člane obeh družbic.

Rakovnik spomladi v soncu in cvetju.

Od tu in tam

Potres v Čileju ni zahteval med ondrotnimi salezijanci nobene smrtno žrtve, pač pa je napravil ogromno gmotno škodo. Za popravo in obnovo salezijanskih zavodov v Concepcionu, Linaresu in Talci bo treba najmanj 2 milijona in pol dinarjev. Mnogo dečkov, ki so pri tem potresu prišli ob starše, so salezijanci zastonj sprejeli v svoje zavode, ki jih imajo v Čileju 14.

Oltar sv. Janeza Boska v stolnici v Potenzi. V Pontenzi v srednji Italiji je za škofa mgr. Avg. Bertozzoni, ki je bil še don Boskov gojenec in je iz njegovih rok prejel prvo sv. obhajilo. Da bi počastil svojega velikega vzgojitelja, je dal postaviti v svoji stolnici lep oltar sv. Janeza Boska. Po slovesni tridnevni pripravi je bil oltar v nedeljo 5. februarja posvečen.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Škodler Anton iz Ljubljane piše: „Tisočkrat hvala tebi. Pomočnica kristjanov, sv. Janezu Bosku, Dominiku Saviu in Michaelu Rui za uslišano prošnjo. Bil sem v silno težkem družinskem položaju. S popolnim zaupanjem sem se obrnil na Rakovnik, da so ondi opravili devetdnevnic. Obljubil sem tudi majhen dar in zahvalo v Vestniku, če bom uslišan. Nisem se motil. Marija mi je v največji sili na čudovit način pomagala iz težkih družinskih razmer.

Venturini Ana iz M. Slivnice piše: „O Marija, ne morem najti primernih besedi in izrazov, da bi se dostojno zahvalila za neštete milosti, ki si jih izkazala v nepopisni svoji dobroti. Še posebno se ti zahvalim, da si mi stala ob strani v moji zadnji dolgi bolezni. Obenem se zahvaljujem sv. Janezu Bosku in blaženi Mariji Mazzarello in obljubim ostati zvesta sotrudnica Salezijanske družbe in jo podpirati. Vi pa podpirajte mene in vso mojo družino.“

Merše Franjo iz Ljubljane: „Bil sem bolan, tako hudo bolan, da sem se bal najhujšega. Zdravila mi sploh niso več pomagala. Poleg tega sem bil še brez službe. Zatekel sem se k Mariji Pomočnici, don Bosku in sv. Tereziki. Obljubil sem jim zahvalo v Vestniku in Mariji dar od prve plače, ko dobim službo. Nisem se varal. Zaupal sem in prosil in sem uslišan. Zdravje se mi je zboljšalo in dobil sem službo. Zahvaljujem se iz vsega srca. Dar 200 din sam Vam danes nakazal.“

Štrban Jozefa iz Št. Gotarda: „Zdravje bolnikov si ti, o Marija. Moja hčerka je bila tako bolna, da je bila štiri mesece v bolnici. S pristrčno prošnjo in velikim zaupanjem sem se zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovnik, k don Bosku in sv. Tereziki. Hvala Bogu, nisem zastoj prosila. Danes je hčerka doma in zdrava.

Za to veliko milost se javno zahvaljujem jaz in Katarina.“

Hrvat Antonija iz Artič: „Tudi jaz dolgujem zahvalo Mariji Pomočnici, ki me je na tako čudovit način rešila težke operacije. Z vso vero sem se obrnila do nje. Bolj sem zaupala v njeno pomoč kakor v zdravniško. Osem tednov nisem mogla nič hoditi. Prejela sem že sv. popotnico. Toda Marija ni pustila, da bi moja vera ostala nepoplačana. Po prejemu sv. zakramentov se mi je začelo boljšati. Naj bo hvala Mariji.“

Ubl Martin in Josipina iz Sevnice: „Dolžnost naju veže, da se pristrčno in javno zahvaliva za neštete uslišane prošnje, zlasti iz zadnjih treh let. V globoki hvaležnosti kliče: Kdor je v stiski, naj pri Mariji išče pomoči!“

Hribar Fr. iz Doba: „Pretila mi je velika škoda. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici, obljubila majhen dar za Marijino svetišče in zahvalo v Vestniku, če mi izprosi pri Bogu odvrnitev nesreče. Hvala Bogu in Pomočnici kristjanov, vse se je dobro izteklo.“

Nadalje se še zahvaljujejo: *Družina Pravst* (Tržič) za vrnjeno zdravje hčerki Mileni. — *Turšič Marija* (Begunje) za pomoč v zelo važni zadevi. — *Bezgovšek Tončka* (Celje) za zdravje; priporoča se v molitev še v neki drugi zadevi. — *Marija P.* (Vinkelj) za ozdravljenje hčerke v nevarni bolezni. — *Vrčan Marija* (Luče) za ozdravljenje deklice v težki bolezni na srečo. — *Kokol Alojzij* (Sv. Lovrenc) za uslišanje v važni zadevi. — *Hribar Martin* za uslišano prošnjo. — *Krivec Ivana* (Zg. Brnik) za ozdravljenje sestre. — *Kudelj Frančiška* (Čemšenik) za ozdravljenje. — *M. J.* (Sv. Križ) za ozdravljenje roke. — *M. M.* (Sv. Gregor) za pomoč v veliki sodni zadevi. — *F. Z.* (Kranj) za srečen izid tožbe. — *S. A.* (Ljubljana) za ozdravljenje.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Sveti oče Pij XI. je želel, da bi vsi, ne le duhovniki, ampak tudi laiki širili med svetom katoliško misel, da bi bil vsak kristjan med svetom apostol. To delovanje je imenoval katoliško akcijo. Prav tak namen ima tudi salezijansko sotrudištvo. Sv. Janez Bosko je želel, da naj sotrudniki in sotrudnice v svojih krogih vzdržujejo in krepijo krščansko življenje s tem, da bodo podpirali delovanje svojih dušnih pastirjev, da bodo med sožupljani apostoli. To naj še s posebno gorečnostjo vrše med seboj. Sotrudniki in sotrudnice istega kraja naj bodo v tesni zvezi, naj se posvetujcjo za delovanje, naj se vzpodbujajo v gorečnosti in naj tekmujejo, kdo bo več storil za čast božjo in zveličanje duš. Ali delujete tako? Če niste doslej, začnite zdaj in nadaljujte v prihodnje.

V Italiji, Franciji in drugih velikih državah imajo salezijanci močno organizirano sotrudištvo. Povsod, kjer je več sotrudnikov in sotrudnic, imajo predsednika. Predsedniki so navadno župniki. Tega v Sloveniji nimamo. Za nadomestek pa imamo na mnogih krajih tako imenovane pospeševalce in pospeševalke. Naj si pospeševalci in pospeševalke vzamejo k srcu, da bodo v svojih okrajih nekako središče, okrog katerega se bodo zbirali sotrudniki in sotrudnice. Naj dobro prebirajo Vestnik, posebno to, kar je vsak mesec na tretji strani ovitka pod naslovom „Sotrudniki! Sotrudnice!“ Tam so navadno navodila za delovanje.

Sotrudniki in sotrudnice, skrbite, da se bo število sotrudnikov in sotrudnic vedno bolj večalo. Priporočajte in pošiljajte naslove, da jih upišemo in jim začnemo pošiljati Vestnik. Salezijansko sotrudištvo je družba, potrjena in toplo priporočena od svele stolice in obdarovana s premnogimi odpustki. Koliko stori družba sotrudištva, pričajo premnoge cerkve, zavodi in misijoni. Vse to je uspeh gorečih sotrudnikov in sotrudnic. Pogumno na delo! Vse v čast božjo in zveličanje duš!

Nove knjige

Janez Veider: Kneginja Ema naša prva svetnica. Priznani pisatelj Janez Veider je napisal prelepo knjigo o prvi slovenski svetnici kneginji Emi. Iz obširne knjige spoznamo, kaj je bila sv. kneginja slovenskemu ljudstvu. Pisatelj je postavil pred nas „podobno svetnico, ki je po rodu in krvi naša, ki je vzornica dekliške lepote, zvestobe žene, skrbnosti materinske ter vzgojiteljske vestnosti... njeno junško bogovdanost v najtežjih bridkostih... njeno pomembno socialno delovanje, koliko je storila v svoji veliki krščanski ljubezni za takrat brezpravne slovenske podložnike.“ Z zgodovinskimi dejstvi se živahno prepleta ljudska povest v obliki legend. Dobršen del knjige je namenjen zgodovini Eminega češčenja, popisu krasne krške stolnice in drugih krajev, ki so posvečeni po stopinjah sv. kneginje Eme. Uvodno besedo je napisal ljubljanski škof g. dr. Gregor Rožman. Knjigo krasí 60 slik. V dodatku so mašne molitve za praznik sv. Eme, litanije sv. Eme in tri Kimovčeve pesmi z notami.

Prvi kongres salezijanske oltarne mladine v jubilejnem letu don Boskove smrti (1888 - 1938). Za obletnico prvega kongresa salezijanskih ministrantov v Jugoslaviji, ki se je vršil na Rakovniku 1. maja 1938. in o katerem so zelo pohvalno pisali celo tuji časopisi, je kongresno vodstvo izdalo lep spominski zvezek. Na 16 straneh je z jedrnato besedo podan potek kongresa, ki je ves izvenel v sklep in prošnjo: Kristus kraljuj, Kristus zmaguj, v Hostiji sveti nam gospoduj! Besedilo spremljajo številne slike. Zvezek stane 2 din.

Svetogorska Kraljica. „Knjižic“ št. 131. Kratka zgodovina božje poti na Sveti gori pri Gorici ob štiristoletnici njenega nastanka.

Vrtnice. „Knjižic“ št. 132. Kratka premišljevanja za vse dni mesca junija.

Sprejem gojencev v salezijanske zavode

Na Rakovniku

V zavod se sprejemajo samo telesno zdravi in moralno nepokvarjeni dijaki, ki obiskujejo klasično ali realno gimnazijo, ali kako drugo srednjo ali meščansko šolo v Ljubljani. Za vpis se je treba prijaviti najkasneje do 15. avgusta. Glede sprejemnih pogojev in drugih pojasnil se obrnite na Ravnateljstvo salezijanskega zavoda na Rakovniku, Ljubljana 8.

V Murški Soboti

Martinišče v Murški Soboti sprejema pridne in nadarjene dijake, ki obiskujejo tamkajšnjo realno gimnazijo. Iz zavoda v šolo samo tri minute. Pogoje in pojasnila daje Ravnateljstvo Martinišča v Murški Soboti.

V Veržeju

Pridni, nadarjeni in zdravi fantje, stari od 10 do 20 let, ki bi hoteli postati predvsem salezijanski duhovniki, se sprejemajo pod zelo ugodnimi pogoji. Natančnejša pojasnila daje Ravnateljstvo Marijanišča v Veržeju, p. Križevci pri Ljutomeru. Prošnje je poslati vsaj do 1. avgusta.

V Celju

V jeseni se odpre tukajšnji salezijanski dijaški konvikt. Sprejemni pogoji ugodni. Obrnite se na Ravnateljstvo Don Boskovega doma v Gaberju, Celje.

Romanje na don Boskov grob v Turin

Prihodnje leto bo v Nici na Francoskem mednarodni evharistični kongres. Na ta kongres bomo organizirali večje romanje salezijanskih sotrudnikov. Spotoma bomo pa poromali še k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku v Turin. Stroški bodo razmeroma majhni. Podrobnosti bomo objavili morda že v prihodnji številki.

Ali greste na Sveto goro?

Dne 19. in 20. avg. bo veliko slovensko romanje na Sveto goro pri Gorici, da se poklonimo svetočorski Kraljici ob štiristoletnici njenega prvega in edinega zgodov. dokazanega prikazovanja na slov. zemlji. Romanje bo vodil ljubljanski škof g. dr. Gr. Rožman. Romarji bodo imeli priliko videti lep kos slovenske zemlje: Kras, Trst, morje, bojišča ob So-

či, Gorico, gornjo soško dolino itd. Stroški za dvodnevno romanje 145 din. Prihlase sprejema Ravnateljstvo sal. zavoda na Rakovniku, Ljubljana 8.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8

P. n.

Radi deževnega vremena se letos na praznik Marije Pomočnice ni mogla vršiti procesija. Tudi akademija in procesija z lučkami na predvečer praznika nista mogli doseči pravega sijaja. To je zelo bolelo navzoče, zlasti sotrudnike in sotrudnice. Mnogo sotrudnikov in sotrudnic, ne le ljubljanskih ampak tudi z dežele, je izrazilo in še vedno izraža željo, da bi od dežja pokvarjeno slovesnost nadomestili z novo in sicer 8. septembra na praznik Marijinega rojstva. Na ta praznik je že običajno precejšen dotok romarjev, s tem bi se pa še število zdatno povečalo. Ta dan bo tudi 15. let, kar je bilo svetišče slovesno posvečeno.

Če bo mogoče doseči polovično vožnjo, kar upamo, in če ne pridejo nepričakovane zapreke, smo sklenili želji ugoditi. Kako se bo vršila slovesnost, bomo pravočasno sporočili v Vestniku, Domoljubu in Slovencu. Slovesnosti bo najbrž prisostvoval kitajski škof, rojen Kitajec, kar bo še bolj povečalo slavnost. Blagovolite obvestiti o tej nameri svoje rojake, ki se zanimajo, pa ne dobivajo Vestnika.

Že zdaj vabimo in kličemo: „Na svidenje!“

Vodstvo sotrudništva